

науки філософського факультету–2017», 25–26 квітня 2017 р.: [матеріали доповідей та виступів] / редкол.: А. Є. Конверський [та ін.]. – К. : Видавничо-поліграфічний центр «Київський університет», 2017.– Ч. 3. – С. 288–290.

4. Юркевич О. М., Павленко Ж. О. Підготовка до складання ТЗНПК в завданнях та рішеннях: логічний підхід: Навчальний посібник. – Харків: «Контраст», 2018. – 184 с.

1.6. Філософські проблеми науки

О.Б. Гаєвська

gaevoxy@gmail.com

доктор філософських наук, професор,

завідувач кафедри соціології

факультету управління персоналом,

соціології та психології

ДВНЗ «Київський національний економічний університет

імені Вадима Гетьмана»

м. Київ, Україна

ФІЛОСОФСЬКІ ПРОБЛЕМИ НАУКИ: НАУКА УПРАВЛІННЯ НА СЛУЖБІ УПРАВЛІНСЬКОЇ ДІЯЛЬНОСТІ

В історії управління незрівнянно більше фактів, які свідчать про те, що практичне управління, навіть у верхніх ешелонах влади, не користувалося науковими, теоретичними викладками. Самі ж управлінці у підході до пізнавальної діяльності були або скептиками, або агностиками, і все ж управління «робили» і нерідко досить успішно. Талант, інтуїція, інші людські якості ніби заміняли науку, теоретичне осмислення управління. Інша справа, наскільки науковим було таке осмислення. До речі, і сьогоднішні порівняно досить високі організаційні можливості людства є далеко недостатніми для перетворення управління у те, чим воно має бути – принципово безпомилкову діяльність, яка реалізує через власні професійні механізми вищі інтереси народів, різних соціальних утворень, окремих людей.

Сам об'єкт управління настільки складний і багатогранний, зачіпає часто-густо досить значні маси людей з величезним арсеналом потреб і інтересів, що визначає фактичну неможливість якогось іншого підходу до пізнання дійсності, крім наукового, теоретичного. Наявність емоцій у пізнавальному процесі, а також прояв оптимізму чи скептицизму, не кажучи вже про агностицизм, ні в якому разі не повинні впливати на практичне управління. Вони можуть залишатися в арсеналі пізнання до прийняття управлінського рішення. Якщо з'являється симптом впливу одного з цих факторів, то управлінське рішення слід вилучити з організаційного обігу аби не допуститися помилки. І чим вищим є рівень такого рішення, тим необхіднішою стає така методика.

Звичайно, проти таких тверджень більш ніж достатньо заперечень, вибудованих знову ж таки на емпіричному баченні управлінської діяльності.

Для сучасної України практика політико-правового впливу будь-якої політичної сили принципово неприйнятна у зв'язку з особливою роллю знання про організацію нової соціальної системи. Саме воно, в першу чергу у формі управлінського професіоналізму, вирішує основне завдання: за допомогою досконалої саме наукової інформації, яка є продуктом національної інтелектуальної енергії та відповідних організаційних зусиль створити те, що світова цивілізація в різних країнах створювала століттями. Для такого типу створення в цьому двоєдиному процесі пріоритетним є знання. Тому українські управлінці повинні володіти знанням на рівні національних потреб, що зумовлює необхідність створення відповідних національних парадигм, теорій, наук, в тому числі, і особливо, національної науки про управління. Отже йдеться про забезпечення української управлінської діяльності науковою інфор-

мацією про Україну, її стан та організаційні можливості, що є науковим гарантом достатньої ефективності управлінських рішень.

Представляється доцільним у продовження практичних кроків виступити з програмою наукової діяльності у сфері соціального управління. Це могло б сприяти створенню наукомісткої держави та тієї соціальної сили, яким є управлінський корпус країни. Саме він буде наділений обов'язком організовувати впровадження наукового знання у життя, в практику створення в Україні нової соціальної системи. І тому мету зазначеної програми слід представляти не лише як задум, який є відтворенням стану нації, а як закладену у реальному національному матеріальному й духовному рівні розвитку його потенціалу. Він має бути розрахований саме як той потенціал, який визначить піраміду цілей в залежності від його використання в часі і просторі. Це й зумовить основну мету української реформаційних процесів.

Управлінський досвід у діяльності українських управлінців майже відсутній, оскільки «інноваційна» українська дійсність не має необхідного досвідного забезпечення. До речі, світовий управлінський досвід тут є також недостатньо показовим, оскільки відтворює інший управлінський стан, іншу організаційну історію, які можуть використовуватися лише з певною приблизністю, а не в якості взірця для наслідування. Тому вимога науковості для українського управління сама по собі об'єктивна, як точно визначена умова його досить ефективного впливу на українську дійсність, на реформаційні процеси, які складають його базову основу. І тому управлінець в Україні повинен бути вченим, тобто озброєним управлінською наукою, професіоналом, а не лише громадянином, відданим справі організації нової соціальної системи. Що ж до моральної могутності управління, то це не єдина, але дієва сила, здатна вивести Україну з відсталих країн у передові. Без такої моральної могутності наука про організацію українського суспільства може не дати бажаного ефекту через відсутність достатньої якості та кількості її носіїв. Тому, йдеться про творчу спробу піти від «чистої» соціальної еволюції, трагічною за своєю сутністю, оскільки лише війни обійшлися людству у мільярди життів, тобто воно вже одного разу себе знищило. Гірше всього, що процес не припиняється. Україна відчуває і сьогодні той рахунок жертв, кількість яких відлічується певною конкретикою, особистісними трагедіями, а не історичною чисельністю.

Підсумовуючи сказане, корпус українських управлінців повинен поєднувати в собі відповідну моральну впевненість у правоті української національної ідеї, підкріплену достатнім науковим, професійним знанням управління як суспільного явища і виду діяльності.

Використана література:

1. Гаєвська О.Б., Гаєвський Б.А. Організаційний потенціал України в системі наукового управління суспільством: монографія / О.Б. Гаєвська, Б.А. Гаєвський. – Київ: КНЕУ, 2018. – 255 с.
2. Гаєвська О.Б. Сучасна управлінська наука та практика. / Scientific Journal Virtus, July 15, 2017. – С.14–19.

I.P. Diediaieva
dediaeva_irina@ukr.net
PhD, Associate Professor
Associate Professor at the Department of Philosophy
Faculty of Personell Management, Sociology and Psychology
Kyiv National Economic University
named after Vadym Hetman Kyiv, Ukraine

ESSAYS ON THE PHILOSOPHY OF SUCCESS

Nowaday philosophy has undergone a significant transformation: from classical epistemological model with its fundamentalism and subjective centrism to a certain kind of self-cognitive one, based mostly on non-formalized formulas. In such context of psychologism, the development of the concept of «success» is of great interest.